

به نام خدا

انتخابات شوراها ۲- راهکاری برای دستیابی به نظام سیاسی مورد خواست اکثریت مردم ایران
عبدا... علیولی ۲۵ اسفند ۱۳۸۱

برخی عدم استقبال گسترده مردم تهران و چند شهر بزرگ کشور از انتخابات شوراهای شهر و روستا در روز ۹ اسفند ۱۳۸۱ را به نفی جناح حاکم از سوی مردم ایران تعبیر می کنند؛ در حالی که، جناح پر قدرت حاکم، این تحلیل از نتیجه انتخابات را نمی پذیرد و نتیجه انتخابات فوق را به عدم حمایت مردم از اصلاح طلبان تقلیل می دهد. همان طور که در نوشتار "انتخابات شوراها ۱- من صدای انقلاب شما مردم ایران را شنیدم" وعده داده شد، در این نوشتار بدون اصرار بر قطعیت درستی یا نادرستی هر یک از دو تحلیل فوق، برای سنجش درستی هر یک از آن دو و دستیابی به نظام سیاسی مورد خواست اکثریت ملت ایران، راهکار چهار مرحله ای، مسألت آمیز و کم هزینه زیر، که در عین پاسخ به خواست کلیه افراد و سازمان های ایرانی آزادیخواه و دموکرات، برای جلب نظر جناح حاکم بر ایران امتیازاتی را برای آن در نظر گرفته است، پیشنهاد می شود.

۱- اجتماع سراسری: در این مرحله برگزاری یک اجتماع بزرگ مسألت آمیز و بدون شعار، پرچم و پلاکارد در محلی مشخص در هر یک از شهرهای کشور در یک روز به حمایت از جناح حاکم و در روز دیگر به مخالفت با آن، در شرایط کاملاً یکسان برای طرفین و بدون کمک تبلیغاتی، مالی و لجستیکی به یک طرف از سوی اشخاص و سازمان هایی که بودجه عمومی را در اختیار دارند (دولت، رهبری و مراجع تقلید) و با حضور کلیه رسانه های داخلی و خارجی پیشنهاد می شود. از آن جا که احتمال بروز اختلاف در قضاوت دو طرف در مورد نتیجه اجتماعات می رود، داوری به هیأتی از سوی سازمان ملل واگذار شود و هر دو طرف به قضاوت این هیأت گردن نهند. چنان چه این هیأت به فزونی طرفداران حاکمیت فعلی رأی داد، بررسی در همین جا خاتمه یافته و این حاکمیت به مدتی مشخص ادامه یابد (مدت مشخص به این دلیل که ممکن است اختلاف تعداد موافقین و مخالفین کم باشد و پس از آن مدت تعداد مخالفین حاکمیت بر موافقین آن فزونی گیرد. مدت فوق می تواند با توجه به میزان اختلاف موافق و مخالف، از سوی هیأت سازمان ملل تعیین شود)؛ لیکن، اگر آن هیأت پیروزی مخالفین حاکمیت فعلی را اعلام کرد، برای بررسی دقیقتر و رفع هرگونه اشتباه در برآورد و دادن یک فرصت دیگر پیروز شدن به جناح حاکم، مرحله دوم به اجرا در خواهد آمد؛

۲- برگزاری رفراندوم: این رفراندوم برای تعیین نوع حکومت آینده نیست؛ زیرا، توده های مردم نسبت به سیستم های حکومتی ناآگاهند و یا از شناختی کم نسبت به آن برخوردارند و در نتیجه انتخاب شیوه اداره حکومت از طریق رفراندوم، تنها در صورتی نتیجه مطلوب می دهد که مردم در فضایی کاملاً آزاد از طریق احزاب، گروه ها، مطبوعات و سایر رسانه های همگانی غیردولتی، نسبت به مزایا و معایب سیستم های حکومتی مختلف آشنایی پیدا کرده و به نظام مورد علاقه خود رأی دهند؛ در غیر این صورت، مردم نظامی را که هیچ گونه آگاهی نسبت به آن ندارند و یا رژیمی را که تصور می کنند کمی بهتر از نظام فعلی است، انتخاب خواهند کرد. رفراندوم پیشنهادی دقیقاً تکرار همان رفراندوم جمهوری اسلامی با سؤال "جمهوری اسلامی، آری یا خیر؟" می باشد که از سوی وزارت کشور جمهوری اسلامی و در شرایط کاملاً یکسان برای طرفین و بدون کمک تبلیغاتی، مالی و لجستیکی به یک طرف از سوی اشخاص و سازمان هایی که بودجه عمومی را در اختیار دارند (دولت، رهبری و مراجع تقلید) و با حضور کلیه رسانه های داخلی و خارجی و زیر نظر سازمان ملل و با حضور نمایندگان از کلیه گروه های ایرانی موافق و مخالف حاکمیت فعلی (مثلاً یک نماینده از سوی هر یک از طرفین) در تمامی مراحل اخذ، شمارش، انتقال و بازخوانی آرا و اعلام نتایج، برگزار خواهد شد. چنان چه نتیجه آرا، پیروزی جمهوری اسلامی را نشان داد، حاکمیت فعلی به مدتی معین (مثلاً یک سال به ازای هر دو درصد اختلاف رأی بین آری و خیر) ادامه خواهد یافت؛ در صورت پیروزی مخالفین جمهوری اسلامی، مدتی معین (مثلاً یک سال به ازای هر دو درصد اختلاف رأی بین آری و خیر)، به منظور رعایت عدالت در داوری بین موافقین و مخالفین، برای حکومت نظام آتی در نظر گرفته شده و مرحله بعد به اجرا در خواهد آمد؛

۳- تشکیل مجلس مؤسسان: در این مرحله تمام افراد و گروه های مخالف و موافق حاکمیت فعلی با در اختیار داشتن امکانات تبلیغ نظیر روزنامه و اعلامیه، به مدت مثلاً سه ماه در فضایی کاملاً آزاد به بررسی سیستم های حکومتی پرداخته و طرح ها و برنامه های خود در زمینه قانون اساسی را ارائه و کاندیداهای خود برای مجلس مؤسسان را معرفی خواهند کرد و انتخابات این مجلس با امکانات وزارت کشور جمهوری اسلامی با شرایطی که در مورد رفراندوم جمهوری اسلامی در بند دوم گفته شد، برگزار خواهد شد. مجلس مؤسسان منتخب مردم ایران نسبت به تهیه قانون اساسی اقدام خواهد کرد. از آن جا که به مدت چند ماه تمام نظرات در جامعه مطرح شده و انتخابات مجلس مؤسسان در شرایط کاملاً آزاد انجام گرفته است، به نظر می رسد که این قانون نیازی به رفراندوم نداشته و قطعی است؛ با این حال، چنان چه لازم

باشد، می توان رفراندمی نظیر رفراندم جمهوری اسلامی مندرج در مرحله دوم برگزار کرد. در قانون فوق فرمولی برای مدت مقبولیت نظام آتی برای تأمین موضوع انتهای بند دوم گنجانده شود (به عنوان مثال می توان فرمول پیشنهادی $T = (((P/C) * 100) - 50) / R$ را به کار برد که در آن T مدت مقبولیت نظام از تاریخ رفراندم فعلی که رفراندم بعدی پیش از پایان آن انجام خواهد شد. مقدار عددی صفر یا منفی برای T نشان دهنده عدم مقبولیت نظام است. P تعداد آرای مثبت اخذ شده و C تعداد واجدین شرایط رأی دادن است که در صورت کاهش شرکت مردم در انتخابات میزان درصد آرای مثبت در رفراندم، P/C ، پایین آمده و مقبولیت نظام کاهش می یابد؛ بنابراین نظام همواره مجبور است که رضایت شهروندان را فراهم آورد. R درصدی از آرای مثبت مازاد بر ۵۰ است که برای يك سال مقبولیت نظام در نظر گرفته می شود. مثال: اگر تعداد آرای مثبت در رفراندم (P) ۲۵ میلیون نفر و تعداد افراد واجد شرایط رأی دادن (C) ۵۰ میلیون نفر باشد و هر دو درصد مازاد بر ۵۰ درصد آرای مثبت، برابر با يك سال مقبولیت برای نظام باشد، مدت مقبولیت نظام ۱۰ سال $(T = (((35/50) * 100) - 50) / 2 = 10)$ از تاریخ رفراندم فعلی به دست آمده و پیش از پایان این مدت باید رفراندم مجدد برای مقبولیت نظام برگزار شود؛

۴- انتقال قدرت: پس از برگزاری انتخابات مربوط به نهادهای قدرت در حکومت آتی بر اساس قانون اساسی مصوب، انتقال آرام قدرت از جمهوری اسلامی به حکومت آتی، زیر نظر هیأت سازمان ملل صورت خواهد گرفت. پس از انجام این انتقال، به لحاظ این که تنها دلیل ادامه مأموریت هیأت نمایندگی سازمان ملل، یعنی نظارت بر اجرای مدت حاکمیت نظام آتی، با فرمولیزه کردن آن در قانون اساسی از بین رفته است، مأموریت آن هیأت پایان خواهد یافت.